



OD REDAKCJI

ORCID: 0000-0003-4322-8366

Kolejny zeszyt naszego czasopisma wydziałowego otwiera artykuł ks. Jacka Stefańskiego, w którym pokazuje on, w jaki sposób objawienie Imienia Bożego za przyczyną Tetragramu wraz z jego znaczeniem (Wj 3,13–16) rzuca światło na problem obecności Boga w Holocauście. Tak jak odniesienie do przyszłego znaczenia imienia Bożego w Księdze Wyjścia oznacza, że Pan nie opuści swojego ludu, tak też znaczenie nowego Tetragramu, jakim jest Najświętsze Imię Jezus w Nowym Testamencie oznacza, że Bóg Ojciec nie opuszcza swojego ludu w swoim Synu i ze względu na Niego. Duchowe wędrówki takich osób jak rabin Kelman Kalonimus Szapiro, Etty Hillesum oraz święta Teresa Benedykta od Krzyża (Edyta Stein) potwierdzają, że tylko otwartość judaizmu na chrześcijaństwo może dać odpowiedź na problem obecności Boga w doświadczeniu zagłady żydowskiej podczas drugiej wojny światowej. Ofiarowanie Syna Bożego na Krzyżu przez Boga Ojca umożliwiło Bogu wejście w świat cierpienia ludzkiego. Ten sam dar Boga Ojca umożliwił chrześcijanom, czyli nosicielom imienia Jezus – nowego Tetragramu – służyć mężnie jako narzędzie i świadkowie Bożej obecności wobec Żydów podczas Holocaustu. Liczni katolicy, szczególnie Polacy, pod pasterskim kierownictwem Sługi Bożego Papieża Piusa XII ryzykowali i ofiarowali swoje życie w obronie Żydów. To właśnie oni stali się narzędziem, za przyczyną którego Bóg spełnił swoją obietnicę, że nigdy nie opuści swojego ludu, tak jak potwierdza to sam Tetragram.

Barbara Krzemińska w swoim artykule prezentuje podstawowe założenia teoretyczne, które przemawiają za zasadnością zastosowania

biblijnej narracji biograficznej w terapii indywidualnej i grupowej kobiet cierpiących z powodu przedłużającej się niepłodności. Terapia metodą narracji biblijnej z wykorzystaniem historii konkretnych biblijnych niepłodnych bohaterek daje możliwość współczesnym niepłodnym: odreagowania trudnych i bolesnych emocji; obniżenia objawów psychopatologicznych (stany depresyjne i nerwicowe, natręctwa myślowe); poczucia bycia zrozumianą w problemie; zmiany narracji z destrukcyjnych na konstruktywne wokół problemu niepłodności; odkrywania nowej tożsamości jako kobiety; poprawy społecznego funkcjonowania oraz odnalezienia jednostkowego sensu i celu w swojej aktualnej historii życia.

Yong Lu w swoim artykule wyjaśnia rolę Ducha Świętego w konkretnej perspektywie Ewangelii wg św. Łukasza w świetle powodów, dla których przesłania Ducha Świętego w Ewangelii św. Łukasza oraz Ewangeliiach synoptycznych są ważne i wyjątkowe. Autor podejmuje także zagadnienie Ducha Świętego w pismach św. Pawła oraz Łukasza i ukazuje służbę Jezusa w świetle poruszenia Ducha Świętego.

Ksiądz Dominik Ostrowski porusza zagadnienie dotyczące teologii eucharystycznej w twórczości średniowiecznego teologa cysterskiego, Wilhelma z opactwa Saint-Thierry. Autor ukazuje ogólną koncepcję duchowości życia monastycznego, którą Wilhelm oparł na paradygmacie celebracji liturgicznej. Ta zaś, w jego myśli, przez znak (*signum*) odsyła do rzeczywistości (*res*). Ukazana zostaje także koncepcja Komunii duchowej jako nierozzerwalnie związanej z Komunią sakramentalną.

Mirosław Kuczkowski wypowiada się nt. historii tercjarzy franciszkańskich, która trwa już prawie osiem wieków i związana była u swego zarania z ruchem pokutnym. Za datę powstania Franciszkańskiego Zakonu Świeckich tradycyjnie przyjmuje się rok 1221. Papież Paweł VI w 1978 r. listem *Seraphicus Patriarcha* zatwierdził nową Regułę dla tercjarzy. Po jej wprowadzeniu Zakon stał się autonomicznym stowarzyszeniem kościelnym, a tercjarze na całym świecie są widoczną wspólnotą na poziomie międzynarodowym, narodowym, regionalnym i miejscowym. Wspólnoty braterskie FZŚ dają Kościołowi wzmacnianie katolicyzacji i przeżycie braterstwa powszechnego. Jedną z takich Wspólnot tworzy Region Gdański, który w nowych strukturach ruchu tercjarskiego rozpoczął swoją dziesiątą kadencję służby franciszkanom świeckim. Region skupia Wspólnoty tercjarskie z archidiecezji gdańskiej, diecezji pelplińskiej i toruńskiej. Oprac-

cowanie podejmuje próbę przybliżenia jego historii, od daty ustanowienia do czasów obecnych.

Jakub Woźniak omawia trzy wielkie symbole, które dominują w liturgii Wigilii Paschalnej: światło, ogień, wodę i „nową pieśń” – *Alleluja*, opierając się na nauczaniu Josepha Ratzingera – Benedykta XVI. Te trzy wielkie symbole wpisują się i wyjaśniają nam, czym jest tajemnica Wielkanocy, tajemnica naszego życia. Światło, ogień rozprasza ciemności świata oraz oświeca człowieka, oświeca jego drogę wskazując kierunek jego ziemskiej wędrówki. Woda jest symbolem obmycia z brudu grzechu, zanurzenia w śmierci i narodzenia się do nowego stworzenia. „Nowa pieśń” – *Alleluja* jest przejawem radości, gdzie słowa nie mają większego znaczenia, wobec tego, czego dokonał Jezus Chrystus dla rodzaju ludzkiego, dla świata. Te trzy symbole Wigilii Paschalnej wpisują się w cały kontekst życia chrześcijanina: od początku aż do końca, kiedy to, co przed ludzkimi oczami w czasie ziemskiej drogi jest zakryte, a objawi się w pełni, kiedy wejdzie do chwały Boga, kiedy to, co na ziemi ukazywane jest pod postacią symboli, tam odsłoni się w pełni.

Ksiądz Sławomir Tykarski przedstawia dezyderaty przeżycia Wielkiego Postu na podstawie przykładu św. Siostry Faustyny, które zapisała w „Dzienniczku”. Oto niektóre z nich: modlitwa, adoracja i dzielenie się z Bogiem codziennością; pokonywanie trudności w modlitwie i w relacjach z innymi; wypraszenie nawrócenie dla dusz oraz pomoc kapłanom w ich ratowaniu; znoszenie w pokorze cierpienia i przyjmowanie z miłością wszystkiego, co daje Bóg; poddawanie się woli Bożej jako korona wszelkich postów i umartwień.

W dziale „Orient” Michael Abdalla wypowiada się nt. pozycji wielbłąda w teologii arabsko-muzułmańskiej, który będąc od wieków towarzyszem arabskich koczowników na pustyni, stanowi ważny element ich kultury, historii oraz religii. Wydaje się jednak, że właśnie elementy kulturowe zadecydowały o wyjątkowej pozycji tego zwierzęcia w teologii muzulmańskiej.

Piotr Popiołek w swoim opracowaniu porusza problem postaci Maryi i jej roli w dialogu międzyreligijnym w kontekście religii Dalekiego Wschodu. Odwołując się do koncepcji dialogu międzyreligijnego Raimundo Panikkara, próbuje on wskazać na to, co wspólne dla chrześcijańskiego kultu Maryi i buddyjskich kultów Guanyin oraz Kannon. Przytaczając

dwie historie: chrześcijaństwa w Chinach epoki Tang oraz chrześcijaństwa w Japonii od czasów misji jezuickich, ukazuje, w jaki sposób przenikały się wpływy i wierzenia religijne. Według teorii niektórych orientalistów możliwe, że na rozwój kultu Guanyin pod postacią kobiety w Chinach mógł mieć wpływ obecności „nestorianizmu” na tych terenach. Z kolei mamy wyraźne świadectwa wskazujące na to, że kult maryjny i kult Kannon w Japonii łączyły się ze sobą wśród wspólnot japońskich „ukrytych chrześcijan”. Dzięki obserwacji tych zjawisk możemy ujrzyć mariologię jako *locus* dialogu międzyreligijnego, gdzie przenikają się wzajemnie tradycje chrześcijaństwa, buddyzmu oraz religii ludowych. Postać Maryi oraz doświadczenie wiary w nią może stać się podstawą dla dalszego dialogu oraz komparatystyki religijnej.

Jak zawsze odsyłamy również do lektury działu sprawozdań i recenzji.

Ks. Krzysztof Konecki